

да изсхвватъ едно по едно. Нѣмаше кой да ги полѣе, ни кой да ги окастри. Завѣдиха се брѣмбари, гущери, всѣкакви насѣкоми, всѣкакви гадове — да те е страхъ да влѣзешъ въ нея. Петъръ бѣше толкова мързеливъ и апàтиченъ, щото не му се отиваше дори и пенсията да си изтегля редовно. Имаше кжца, но не му идваше и на умъ да я продава. Пъкъ и кои ли ще тича сега при нотариуси и при продавачи.

Единъ день на Петра доста прилошя. Бѣше горещо пладне. Излѣзе въ градината, седна на единъ пънъ и се загледа въ земята съ мжтни мисли и очи. На земята, предъ очитѣ си видѣ нѣщо, което го изплаши много. Нѣколко мравки влачеха и търкаляха единъ мъртавъ и изкуфѣлъ търтей. Собствено, отъ търтея не бѣ остаало нищо, освенъ една прегъната люспа и единъ два крака. Мравкитѣ пѣргаво се катереха по него, влизаха въ куфината му, сновѣха вжтре и пакъ излизаха и пакъ го повличаха.

Петъръ виждаше всичко това, ставаше му още по-лошо, мислѣше, че така влачатъ него мравкитѣ, замая се, заспа и не се събуди вече никога. Намѣриха го едва на четвъртия день случайни минувачи, които бѣха подушили миризмата.